

הנדרון:

דיינען ענינים

כה אמר אברהם לינקולן: "אתה יכול לשטות בכל האנשים במשך כמה זמן, ובכמה אנשים במשך כל הזמן, אבל אינך יכול לשטות בכל האנשים במשך כל הזמן".

מאז נאמרו הדברים חלפו 122 שנים, אך הם לא הופרכו. להיפך. הוכח בעליל שניתן לשטות בחלק מן האנשים במשך כל הזמן. יתר על כן: הוכח כי אותם אנשים רוצים להיות מרומים שוב ושוב.

את ההוכחה המדעית לכך סיפקה ה' תופעה שמה ד"ש. ד"ש שהיתה, והנסיונות להקים עתה ד"ש חדש.

ה הוכחה היא כה מושלמת, מפני שהניסוי ששמו ד"ש היה כה מושלם. מסקנותיו היו הרמשמעיות והחלטיות במידה שהיא נדירה מאוד בפוליטיקה.

בדרך כלל אין בחיים המדיניים צב-עים של שחור ולבן. אין גבולות חדים לגמרי. תמיד נשאר מקום לגוונים של אפור, לשטח-ביניים, לשוליים מטושטשים.

לא כן במקרה של ד"ש. הכישרון של ד"ש הוא טוטאלי. התרמית של ד"ש הובטחה בצורה שלא הותירה שום מקום אף לקרטוב של ספק. תנועה כבירה זו של אזרחים, שהגיעה לשיאה כאשר הצביעו 202,265 איש ואשה בעד רשימה זו, לא הולידה אף תוצאה חרוי-בית אחת.

בממשלה המחוצה לה, לא גרמה ד"ש אף לשינוי הועזר ביותר שיש בו חיוב. אף מטרה אחת של ד"ש, אווילית או שולית ככל שתהיה, לא הוגשמה. אין אף עיקרון אחד מעקרונות ד"ש — שיבעה או שיבעים ושבעה במיספר — שלא הופר ונכבד במרהסיה.

אפשר היה לקוות כי אחרי נסיון ש' כזה, לא יעז איש בדרונן — ואולי גם בדרור הבא — ליוזם גוף דומה, להשי' מיע מנגינות דומות. והנה מסתבר שהיתה זו תיקונית שווא.

כדי לנתח את המרכיבים השונים של תיסמונת ד"ש, כדי להגדיר כראוי את הסיטונות לחייתה שוב. קודם כל, המרכיב האנושי. כדי ליצור את התרכובת הכי-מית של ד"ש, דרושים שני הומורים אנשיים: יפריהנפש והנוכלים.

או, על פי הגדרה אחרת: הקוסמטי-קאים והספראטיים. הנאיבים והשוודדים. הצופים והטרמפיסטים. אין אלה בלי אלה. יפריהנפש לבדם לא יצלחו, כי אינם מסוגלים להקים גוף פוליטי רציני. הנוכלים לבדם לא יצלחו, כי פרצופם הגלוי מבהיל את הבריות. הם זקוקים למסיכה.

כך נוצר הסימביוזיס המושלם. הציבור רואה ספינה מרהיבת, היוצאת לדרך אף העולם החדש. אין הוא יודע כי זוהי ספינת-שירי-מים, שעליה השתלטו שודדי-הים.

ה יסוד החיובי של כל ד"ש הוא שבט של צופים. אלה הם אנשים המכריזים כי "איכפת להם" (שתי מילים חשובות מאוד להב' נת הדישיוס. בעליהן מאמינים כי עצם האיכפתיות היא מעלה טובה שדי בה. מי שקובע כי איכפת לו, אינו חייב לפרט מה בעצם איכפת לו, למה הוא מתנגד, ומה התוכנית שלו).

הצופה הקשויש אינו מהפכן, חלילה. און הוא רוצה בדברים שהם חריגים, בלתי-פופולריים, בלתי-מקובלים. אין הוא רוצה להרגיז איש, חם ושלוש.

הצרה היא שכל בעייה גדולה בחיים הלאומיים מחייבת פתרונות הנראים תחיי לה כהניגים, שאינם מקובלים ואינם פור פולאריים. שהרי אילו היו פתרונות אלה

מקובלים ופופולריים, היו מתגשמים זה מכבר, ולא היה צורך בהתעוררות ציבורי-רית. כפי שאמר הפילוסוף ג'ון לוק, שחי מאתיים שנה לפני לינקולן: "תמיד חושדים בדיעות חדשות, ובדרך כלל גם מתנגדים להן, כשהסיבה היחידה לכך היא שאין הן מקובלות עדיין על-ידי ה'רבים".

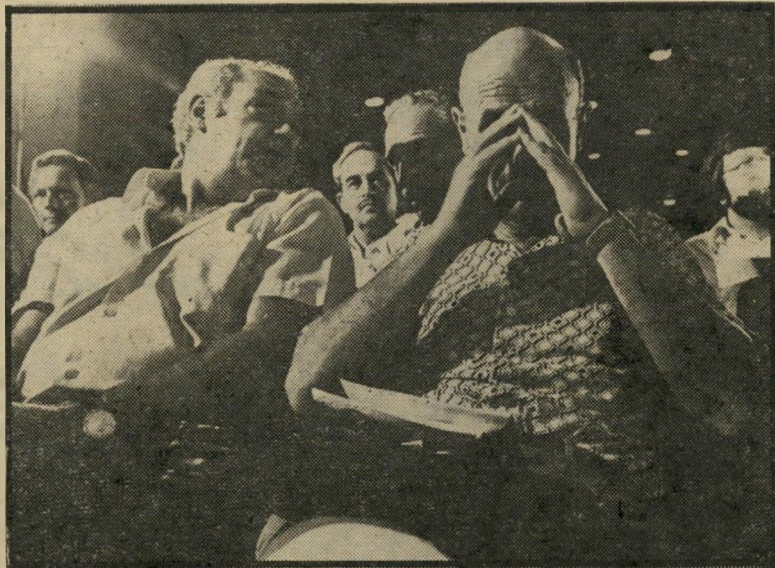
אין פחד נורא יותר בליבו של הצופה מאשר הפחד מפני התדמית הראדיקלית. מקורו של מונח זה הוא במילה הלא-טינית "ראדיקס", שורש. הטיפול בשורש של בעייה מכאיב בדרך-כלל, אך מי שאינו מוכן לטפל בשורש, אינו יכול לטפל אלא בסימפטומים טפלים. בסופו של דבר נגזר עליו להסתפק בשינויים קוסמטיים.

היה מי שאמר על ידידי אמנון רובינ' שטיין שהוא "ההלנה רובינשטיין של ה' פוליטיקה הישראלית".

לכל ערימה יכול להתגנב תפוח רקוב. תפוח רקוב יכול אף להקים סיעה שלמה משלו. אך בתשע הכנסות שעד כה לא היתה עוד סיעה גדולה, שהכניסה לכנסת מיספר כה רב של תפוחים רקובים. הריקבון השורר עתה בכנסת לא יתואר בלי תרומה זו של ד"ש.

אם נכונה האימרה המפורסמת של ישוע מנצרת — "בפירות שלהם תכירו אותם!" — הרי אפשר בהחלט לעמוד על מהותה של ד"ש המקורית על פי פירות-באשים אלה. הקשר בין ה"עקרונות" של ד"ש ובין אחוזו כה רב של נוכלים בקרב מנהיגיה אינו יכול להיות מקרי.

מ ובן שאינו מקרי. הקשר ברור וגלוי לעין. תנועה המבקשת לחולל שינוי אמיתי

ידון, תמיר ושות' בד"ש: הצופים והפיראטים

בחיים המדיניים עוברת תהליך מסויים, מחייב המציאות, המשמש לה גם כמייב-זון וכמסגרת.

מי שרוצה בשינוי מציב דגל חדש. אם הוא שואף לשינוי של אמת, גם הדגל יהיה חדש באמת — משמע, בל-תיפופולרי ובלתי-מקובל.

דגל כזה מרתיע את מחפשי-ההזדמנויות, את הציניקאים, את הנוכלים. הוא מושך אליו את ה' אריות בג'ונגל הפוליטי, לא את הצבועים והתנים. וגם לא את השור-עלים והנחשים.

מחנה האופוזיציוני, ראדיקלי, הדוגל ב' פתרונות של ממש, מוכרח לתעות זמן-מה במדבר הפוליטי. במקרה הטוב ביו-תר ירכוש בהדרגה נפשות. זהו תהליך ממושך, המאפשר לו להודק ולהכשיר את עצמו לאחריות. האופורטוניסטים יצ' טרפו אליו רק ברגע הנצחון. התהליך של ד"ש הוא הפוך.

מכיוון שאינה דוגלת בשום-דבר שהוא באמת חדש, בשום פתרון שהוא מכאיב מבחינה נפשית או גופנית, היא נוצרת כתנועה המונית, יש מאין. היא מושכת אליה המוני "איכפתניקים-דה-לוקס", אוי-עם המתקנים את העולם בחתימה על צוממה, והנושאים סיסמה בהפגנה מכור-בת, והחוזרים הביתה בהרגשה הנעימה שתרמו את תרומתם לתיקון העולם. ד"ש גדלה במהירות, כמו הקרי-קיון של יונה, וסופה כסופו.

כי גוף כזה נושא בקירבו מן הרגע הראשון את הזרע של חורבנו, את מוקד רקבוננו. קודם כל, מפני שהוא מוכרח למשוך

אל עצמו את הצפורים הדורסות. התגות בשמיים והרואות ממרחקים את הפגר עוד לפני שהתפגרו. יפריהנפש הם טרף קל לטורפים הפוליטיים.

שנית, זהו אוסף רב של אזרחים ששום דבר אינו מאחד אותם כאמת. אפשר ללכד אנשים בסיסמות-כזב ערבי-בחירות, ולשמור על אחדותם במשך כמה חודשים. אך יום אחרי הבחירות צריכה התנועה המצליחה להתמודד עם הבעיות האמיתות של המציאות.

כאשר מתעוררת הבעייה הראשונה ה' תובעת פתרון ברור מסתבר כי כל פתרון יפגל את חברי-התנועה להתמודד עם הבעיות ה' סים. להטיל מיסים חמורים על ריווחי הבורסה, או לא? לנהל משאומתן עם אש'ף, או לא? לקחת מן העשירים כדי לתת לשכונות-המצוקה, או לא? לקצץ באופן דראסטי את תקציב הבטחון, או לא? להקים התנחלויות בשטחים המוח-זקים, או לא?

ובעיקר: האם להצטרף לממי-שלה, וליהנות מפירותיה, או לא? הכדור הפורח, שצנח אחרי שהתרומם לגובה של שניים-שלושה מטרים, נקרע לגורים. הקרעים פוזרים על פני השטח כסמטרטוטים של ספוגיה, או משמשים ככסות לערוותם של האסטרונאוטים ה' מדומים.

האם זה קרה במקרה? האם אשם בזה מישהו? האם נבל אחד גרם לכל הצרה הזאת? **בוודאי שלא.** הד"ש הוא מטיבעו פרי של יום אחד, הנרקב למחרת היום.

אשמים בכך הצופים, לא פחות מאשר הנוכלים. ואשמים יותר מהם כל אותם אנשים אשר רצו כי ירמו אותם, מפני שחיפשו רגיעה נוחה למצפונם. **הם ביקשו, לשנות את הכל, בתנאי שהכל יישאר במקומו.**

עכשיו זה קורה שוב. 200 אלף מצביעי ד"ש משוטטים ב' מידבר הפוליטי, ועימם כ-200 אלף מצ' ביעי הליכוד, שמאסו בשילטון של סיי-עתם. הם נעים לעבר המערך.

זהו פיתוי קביר לדייגים. אם יפי-רשו רשתות בין הליכוד וד"ש ובין המערך, האם לא יופלזו לתפוס דגים שמנים, לפני שיונעו אל פיו הפעור של הליוויתן המערבני?

הרחשונים כבר נשמעים לאוון המכי-חינה. גנרלים מתאגדים, מפרסמים מיני-שרים, יוצאים חוצץ נגד פלוני שהדיח או בעד אלמוני שהודח. פרופסורים עליי-זים מתברזים מצעים ד"שיסטיים חדשים, מכנסים כינוסים, קוראים להתעוררות. פוליטיקאים משושפפים, בעלי נסיון ו' יידע באמנות הקרניבלים, כבר מנפחים באיזונים חדשים, כדי להקדים את הקוני-קורנציה האפשרית. האבירים-שוודדים שוב דוהרים אנה ואנה, בקדחתנות גוברת. **לכל המגמות האלה יש המכנים המשותפים של הד"שיום.**

הן מבקשות לתפוס את השטח שבין הליכוד והמערך. הן נוהרות מלהציג פת' רונות ברורים לבעיות הגדולות של ה' מדינה, שתתעוררה בלי כל ספק בתקור-פתיחה-הנה של הכנסת הבאה. **לכל אחת מהן יש תרופות-פאי-טנט המרפאות את כל המחלות — משחפת עד נזלת — מבלי להכי-איב. אין צורך בניתוח. די באיי-פור.**

כלן כאחת מסתייגות בכזו ובזעם מ' "רעיונות שוליים", מתנועות רדיקליות. כולן רוצות מאוד בהתחדשות, בסדריי-שילטון תקינים, בחיסול השחיתות. באחי-דות לאומית, בשלום. בהחזקת השטחים הדרושים לבטחון, בהגברת העליה, ב' צימצום הירידה, במיזוג העדות, בשיקום שכונות-המצוקה, בחיסול הפשע המאורי-גן, בהפסקת הברדק ובהבאת אנשים הגור-נים ורענגים לשלטון. הם עצמם.